

נמוך מהם, ובין מכנגדן, שהכותל יהיה בגובה החלונות, צריך להרחיק את הכותל מחלונות חבירו, ד' אמות.

ותני עלה, ושנינו על כך כברייתא: מלמעלן, צריך להרחיק את הכותל כדי שלא יציין ויראה בבית חבירו. מלמטן, כדי שלא יעמוד על ראש עובי כותלו ויראה. מכנגדן, צריך להרחיק את הכותל שממול החלונות ד' אמות, כדי שלא יאפיל אל בית חבירו.

ומזה שמונעו מלהביט אל רשותו נשמע, שהיזק ראייה שמייה היזק.

ודוחה הגמרא: גם מכאן אין ראייה, לפי שהיזקא דבית שאני — היזק הבטה אל תוך הבית הינו גדול יותר, משום שאדם עושה בתוך ביתו דברי הצנע, שאין דרך לעשותם בחצר.

”דרב נחמן”:

תא שמע: דאמר רב נחמן אמר שמואל: גג של בית, הסמוך לחצר חבירו, באופן שהיה הבית עומד במפלס תחתון והחצר במפלס עליון, והיתה קרקעית החצר שווה לגובה גג הבית, עושיין לו, בעל הגג צריך לעשות מעקה גבוה ד' אמות, כדי שלא יראה בחצר חבירו [הנמצאת מולו], בשעה שהוא משתמש בגגו.

ומוכח, שהיזק ראייה שמו היזק!

ושוב דוחה הגמרא: שאני התם, שם זה שונה, משום דאמר ליה, שאומר לו בעל החצר לבעל הגג: לדידי קביעא לי תשמישתי, לגבי השימוש שלי בחצר הינו שימוש קבוע, מידי יום ביומו, ואילו לדידך, לא קביעא לך תשמישך, אין תשמישך קבוע בגג. ולא ידענא, ולכן, איני יודע בהי עידנא סליקא ואתית, באיזו שעה הינך עולה ובא להשתמש בגגך דאיצטנע מינדך, כדי שאוכל

ג-ג

וראה בחתם סופר שכתב, שדוחק הוא לומר מה שכתב הרמב”ן בתירוצו השני. שהיה צד, שגם בחצר שאין בה כדי חלוקה, יכול לכפותו לחלוק במסיפס. ולכן הוא מפרש, שההוא אמינא היתה מדקדוק לשון המשנה האומרת “עד שיהא ד' אמות לזה וד' אמות לזה”, ואינה אומרת “ח' אמות”. אשר מזה נשמע, שאין מספיק גודל של ח' אמות, לפי שצריך עוד כמה טפחים למקום הכותל. ולכן שנינו “ד אמות לזה וכו'” חוץ ממקום הכותל. ומזה הוכיח המקשן שחולקים בכותל, שהרי ביתידות עץ אין נחסר כלום משטח החצר.

ועל זה תירצו “לא, במסיפס!” היינו מסיפס של גויל או גזית, שאף הוא מחסר משטח החצר, ואין ראייה לעניין “היזק ראייה”.

על סוג המחיצה, אלא רק על גודל החצר, אם יש בו כדי חלוקה או לא].

ועוד מתרץ הרמב”ן, שהמקשן סבר, מאחר וגם חצר שאין בה כדי חלוקה, מכל מקום ראויה היא לתשמישים מסויימים, כגון: לפרוק את משאות הבית. לכן הוא הבין, שאע”פ שלתשמישי בית אין היא ראויה, ואין חולקין אותה בכותל. מכל מקום, לתשמישי חצר היא ראויה, ואפשר לחלוקה במסיפס. ומשמע מזה, שכשיש בה חלוקה או חולקין אותה בכותל. ועל כרחק הטעם הוא משום היזק ראייה!

ועל כך מתרצת הגמרא, שכאשר אין בחצר כדי חלוקה, אז אפילו מחיצת מסיפס אין עושיין בה. וכאשר יש בה כדי חלוקה, יתכן שאין חולקים אלא במסיפס.